

Dragana D. Milić

ALEKSANDAR V. BRANKOVIĆ

9 – 28. januar 2007.

vo je jedna simbolična priča o umetniku koji rasprodaje svoj svet. Ovo je jedna simbolična priča o marketu gde bi umetnost mogla da ima vrednost. Ovo je priča za savremenog čoveka. Priča o jednom stvaraocu, o umetnosti, o nama...

Mi koji se budimo u stvarnosti ovog veka u postelji ove današnjice ustajemo suviše kasno i uvek osećamo gorčinu zbog onog juče. Mi smo deca epohe koja ne uspeva sebe da sagleda bez istorijske distance, bez veštačkih rekvizita i pomagala. Masa koja se kreće viševekovno gaženim stazama kojoj je samo preostalo da ide u visinu jer je navodno sve svoje širine spoznala. Mi smo oni koji se saopštavaju u jeziku a misle u slika-ma, i koji se razlikuju od onoga što simbolizuju. Ljudi sa paradoksalnim naslagama iskustva, htenjem da pronađemo zamenu za stvorenu stvarnost, pribežište, privid,. Umetnik, taj vlasnik proizvoda koji preinačuju stvarnost, onaj koji crpe energiju iz haosa sveta i društva stalno traga za otkrivanjem smisla i novim vizijama tog istig, za neobijašnjivim novim odnosima i sintezama, zaustavlja značenja i s njima se prepliče, ruši ih i pokušava da ih prevaziđe. Nasuprot svim materijalno utelovljenim znakovima, svojim delima, i njima svojstvenim unutaršnjim organizacijama autor unosi prateće karakteristike svoga doba vrednost, cenu simbole potrošačkog društva u svoju estetsku tvorevinu spram sveta koji jedino takvu komunikaciju raspoznaje kao svakodnevni čin u robno-novčanom sistemu.

U uzajamnom delovanju ova dva sistema oblikuje se posebna recepcija umetnosti sa aktivnim učešćem posmatrača koji ima određeno iskustvo, veštinu i znanje o tom sveprisutnom svakodnevnom ritualu koji postaje najjustaljenija životna forma u savremenom svetu a nad čijom se formom i problematikom i umetnik zamislio istraživanjem sopstvenog sveta, njegovog pojma i značenja, vrednosti i mogućnosti reprezentovanja.

U pokušaju da razazna razloge marginalizovanja umetnosti autor postavlja pitanje mesta, pitanje načina, pristupnosti i vrednosti umetnosti. To pitanje on postavlja sebi, to pitanje postavlja svetu koji ga predstavlja i koji on predstavlja. Ostaje li ona na margini jer ne postoji realna mogućnost da ona zbog svoje imanentne vrednosti u potrošačkom društvu postane jedan opšteprihvaćen model vrednosti i ponašanja. Ili? ... je pitanje koje ostaje otvoreno i čiji se odgovor traži pa iz tog razloga je otvoren i umetnikov svet da bi možda neko drugi pokušao da se dogovori.

Gde god se diskutuje o potrošnji uvek se pod tim podrazumeva tendencija ljudi da se identifikuju sa proizvodom koji konzumiraju. Kultura je prožeta potrošnjom pa je zato i nazvana potrošačkom. Potrošači veruju da postoji veza između proizvoda i onoga što on predstavlja koji u takvom svetu postaje surogat za zdravlje i ljudske odnose sreće. Pošto je društvo neminovno uvučeno u robno-novčane odnose javlja se potreba da se estetizuje posećivanje marketa i kupuje sa ukusom i na način bliži posmatračima. Virtualno svaka lična odluka je estetska odluka. Autor pokušava da nađe odgovor na neka bitna pitanja svoga vremena i sebe kao umetnika i primećuje neusaglašenost umetnosti sa društvom koje je branilac i posednik nekih drugih vrednosti.